

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813225114
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813225114.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa S Slovensko, spol. s.r.o., so sídlom Tomášikova 17, Bratislava, IČO 35 812 419, v konaní zastúpeného Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO 35 724 111 proti odporkyni Ing. U. M., štátnej občianske Z. republiky, bytom A., O. XXX/X o zaplatenie 54.968,28 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 16C/27/2014-165 zo dňa 29. septembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje .

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 54.968,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,75% ročne zo sumy 89.419,23 eur od 1.5.2013 do 17.4.2014 a zo sumy 54.968,28 eur od 18.4.2014 do zaplatenia, a to všetko v splátkach po 855,- eur mesačne, splatných počnúc právoplatnosťou rozhodnutia, vždy do 25. dňa v mesiaci, pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok a ďalej jej uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania spolu vo výške 7.133,19 eur, a to z toho sumu 3.319,- eur z titulu súdneho poplatku na účet navrhovateľa, a to v mesačných splátkach po 50,- eur, splatných počnúc právoplatnosťou rozhodnutia, vždy do 25. dňa v mesiaci pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok, a z toho sumu vo výške 3.814,19 eur z titulu trov právneho zastúpenia na účet zástupcu navrhovateľa Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 22, Bratislava, a to v mesačných splátkach po 50,- eur, splatných počnúc právoplatnosťou rozhodnutia, vždy do 25. dňa v mesiaci, pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok. Na odôvodnenie rozsudku vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ sa pôvodne podaným návrhom doručeným súdu 28.11.2013 domáhal voči odporkyni zaplatenia 89.419,23 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,75% ročne od 1.5.2013 do zaplatenia s odôvodnením, že na základe uzavretej zmluvy o úvere z 11.1.2011 poskytol odporkyni úver vo výške 95.000,- eur za účelom kúpy bytu č. 2 vo vchode č. 1 domu súp.č. 29 s príslušenstvom, zápis v LV 383 v k. ú. Bojnice, pričom odporkyňa si následne dlhodobu napriek výzvam neplnila zmluvné povinnosti a dohodnuté splátky neuhrádzala riadne a včas, preto navrhovateľ listom z 25.4.2013 pristúpil k odstúpeniu od zmluvy o úvere, a to v zmysle článku IV. ods. 5 Všeobecných úverových podmienok / ďalej len VUP/, ktoré odstúpenie odporkyňa prevzala 30.4.2013. Uviedol, že suma 89.419,23 eur pozostáva z neuhradených splátok za obdobie od 10.9.2012 do 10.4.2013 spolu vo výške 7091,10 eur a z nesplatenej istiny úveru vo výške 82.666,95 eur, čo bolo znížené o úhradu vo výške 338,82 eur. V písomnom podaní z 29.4.2014 zástupca navrhovateľa oznámil súdu, že pohľadávka z titulu uzavretej zmluvy o úvere bola zabezpečená záložným právom a keďže splátky úveru neboli splácané riadne a včas, navrhovateľ pristúpil k odstúpeniu od zmluvy a k výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou zálohu, čím došlo k zníženiu pohľadávky navrhovateľa

voči odporkyni o 34.450,95 eur. Písomným podaním doručeným súdu 30.4.2014 navrhovateľ vzal podaný návrh sčasti, a to o zaplatenie 34.450,95 eur späť, pričom trval len na zaplatení istiny 54.968,28 eur s úrokom z omeškania vo výške vo výške 9,75% ročne zo sumy 89.419,23 eur od 1.5.2013 do 17.4.2014 a zo sumy 54.968,28 eur od 18.4.2014 do zaplatenia. Súd uznesením č.k. 16C 27/2014-60 z 9.6.2014 konanie sčasti, a to o zaplatenie 34.450,95 eur zastavil a rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 2046,- eur navrhovateľovi. Súd vo veci vykonal dokazovanie, ktorého výsledky posúdil podľa § 344, § 358, § 369 ods. 1 a 2, § 497, § 504 Obchodného zákonníka v platnom znení, podľa § 580 Občianskeho zákonníka v platnom znení a uviedol, že dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu opodstatnený. Z výsledkov vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že účastníci medzi sebou uzavreli zmluvu o úvere dňa 11.1.2011, pričom v článku II uvedenej zmluvy sa dohodlo, že dlžník môže peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom použiť výlučne na kúpu predmetu kúpy, a to bytu č. 2 s príslušenstvom, zápis v LV č. 3783 v k. ú. Bojnice a na úhradu nákladov súvisiacich so zaobstaraním nehnuteľnosti, ďalej len PK /predmetu kúpy/. Keďže účelom úveru v zmysle uvedeného bolo teda nadobudnutie nehnuteľnosti do vlastníctva odporkyne, uvedenú zmluvu o úvere nemožno potom v zmysle § 1 ods. 3 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, považovať za spotrebiteľskú zmluvu, pretože išlo o úver, ktorého účelom bolo nadobudnutie vlastníckych práv k nehnuteľnosti odporkyňou. Na daný právny vzťah zo zmluvy o úvere sa potom vzťahujú ustanovenia § 497 a nasl. Obch. zákonníka, všeobecné úverové podmienky ako i ďalšie všeobecné ustanovenia Obch. zákonníka o záväzkových vzťahoch a na ďalšie právne otázky, ktoré nie sú upravené v Obchodnom zákonníku, podporne i ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy o úvere v danej veci nesporne vyplýva, že na základe uvedenej zmluvy bol odporkyni poskytnutý úver vo výške 95.000,- eur, ktorý úver sa zaviazala splácať v mesačných splátkach po 855,- eur, a to v zmysle splátkového kalendára s účinnosťou od 10.5.2011, kedy bola splatná prvá splátka. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že odporkyňa riadne uhradila 16 celých dohodnutých splátok úveru vrátane dohodnutého úroku, pričom na istine bolo ňou potom uhradené 8208,56 eur, pričom zápočet cestovného príkazu odporkyne vo výške 338,82 eur z 24.10.2012 bol použitý na úroky zo splátky č. 17 / teda 325,47 eur bolo započítaných na úrok/ a na istinu ostalo 13,35 eur a spolu teda uhradené na istine bolo 16 celých splátok 8208,56 eur plus 13,35 eur zo splátky č. 17 a teda spolu na istine 8221,91 eur a spolu uhradené na úrokoch bolo 17 celých splátok vo výške 5797,07 eur a teda spolu odporkyňou uhradené 14.018,98 eur. Pohľadávka navrhovateľa z titulu uvedeného nezaplateného úveru vrátane dohodnutého úroku potom do odstúpenia od zmluvy navrhovateľom / 30.4.2013/ predstavuje z titulu neuhradených splátok od 10.9.2012 do 10.4.2013 / nezaplatené splátky č. 17 až 24/ spolu 7091,10 eur mínus čiastočná úhrada /započítanie cestovného príkazu odporkyne 338,82 eur/ a teda potom pohľadávka navrhovateľa do odstúpenia od zmluvy navrhovateľom predstavuje 6752,28 eur, a zvyšok nevráteného úveru /bez úrokov/ potom predstavuje 82.666,95 eur a celková pohľadávka navrhovateľa potom predstavuje 89.419,23 eur / 82 666,95 eur plus 6 752,28 eur/. V tej súvislosti považoval súd za potrebné uviesť, že uvedené skutočnosti tvrdené navrhovateľom vo vyjadrení z 17.7.2014 odporkyňa nenamietala a na pojednávaní konanom dňa 8.9.2014 potvrdila, že tieto skutočnosti uvádzané navrhovateľom sú v celom rozsahu pravdivé. Z uvedeného je potom zrejme, že odporkyňa nespĺnila povinnosť stanovenú v § 497 Obch. zákonníka, ako i záväzok, ktorý na seba prezvala v článku I a článku III zmluvy o úvere, ako i v článku I bod 8 VÚP. Z vykonaného dokazovania je ďalej zrejme, že v liste z 25.4.2013 navrhovateľ odstúpil od zmluvy o úvere, a to v zmysle článku IV bod 5 VÚP, na základe čoho potom v zmysle článku IV bod 7 uvedených VÚP vznikla povinnosť odporkyne vrátiť navrhovateľovi zvyšnú časť nesplateného úveru, čo v danom prípade predstavovalo vrátane nesplatennej časti úveru do odstúpenia od zmluvy, spolu sumu 89.419,23 eur. Avšak keďže navrhovateľ vzal podaný návrh sčasti, a to o zaplatenie 34.450,95 eur späť z dôvodu čiastočného uspokojenia uplatňovaného nároku z výťažku z dobrovoľnej dražby nehnuteľností vo vlastníctve odporkyne, preto súd podanému návrhu vo zvyšnej časti, a to o zaplatenie 54.968,28 eur ako opodstatnenému vyhovel, a to v zmysle citovaných zmluvných i zákonných ustanovení, ako i § 451 Občianskeho zákonníka, keďže navrhovateľ odstúpil od zmluvy o úvere, na základe čoho vznikla povinnosť odporkyne navrhovateľovi vydať bezdôvodné obohatenie z titulu nevrátenej časti vyplateného úveru. Čo sa týka námietok odporkyne v konaní, že v danom prípade vymáhaná pohľadávka navrhovateľa zanikla jednostranným započítaním z jej strany, a to v liste z 11.12.2013 / č.l. 31 spisu v spojení s prílohou, ktorá sa nachádza na č.l. 53 spisu/, v tej súvislosti je potrebné uviesť, že podľa názoru súdu v danom prípade vymáhaná pohľadávka navrhovateľa nemohla zaniknúť jednostranným započítaním zo strany odporkyne z dôvodu, že podľa názoru súdu odporkyňou tvrdená pohľadávka voči navrhovateľovi vo výške 90.000,- eur z titulu nezaplatenej odplaty za ňou vykonané práce nad rámec pracovnej zmluvy, nie je spôsobilá na započítanie s vymáhanou pohľadávkou navrhovateľa, a

to najmä z dôvodu nepreukázania existencie takejto pohľadávky ako i z ďalších dôvodov. Odporkyňou uvádzané dôvody vzniku tejto jej pohľadávky voči navrhovateľovi boli ňou koncipované v tomto konaní veľmi široko, neurčito, avšak z jej vyjadrení jednoznačne vyplýva, že ide o nároky za plnenie ňou z dohôd, zmlúv, príkazov a plnení nad rámec zamestnaneckého vzťahu, ktorý medzi účastníkmi trval v období od 11.12.2006 do 10.5.2012 . V tej súvislosti je potrebné uviesť, že odporkyňa v konaní netvrdila, že by jej navrhovateľ nevyplatil dohodnutú mzdu v pracovnej zmluve z 11.12.2006 vrátane dodatkov, nevyplatená jej bola podľa jej názoru odmena za výkon prác z jej strany nad rámec tohto zamestnaneckého vzťahu uzatvoreného dňa 11.12.2006. V tej súvislosti súd považoval za potrebné poukázať na pracovnú náplň odporkyne, ktorú mala v rámci dohodnutého druhu práce, a to finančného manažera, ktorá je podrobne popísaná v popise pracovného miesta z 23.9.2009, pričom z bodu 15 uvedenej pracovnej náplne jednoznačne vyplýva, že do jej pracovnej náplne patrilo i plnenie pokynov nadriadeného, v súvislosti s ktorými pokynmi odporkyňa v konaní žiadala započítať jej pohľadávku o zaplatenie odmeny práve na základe plnenia takýchto pokynov, ktoré podľa jej názoru boli nad rámec jej pracovnej náplne. V tej súvislosti je taktiež potrebné poukázať na prémiový poriadok pre finančných managerov 1/07 z 2.1.2007 navrhovateľa z ktorého súd zistil, že fixná zložka mzdy je stanovená v pracovnej zmluve každého pracovníka, pričom variabilná plusová zložka závisela od objemu nových obchodov v závislosti na pláne a od variabilnej mínusovej zložky a osobného ohodnotenia. V tej súvislosti je potrebné uviesť, že odporkyňa v tomto konaní netvrdila, že by jej nebola vyplatená fixná zložka podľa pracovnej zmluvy a taktiež v konaní ničím nepreukázala, že by jej vznikla pohľadávka voči navrhovateľovi z titulu variabilnej plusovej zložky za určitý objem nových obchodov, respektíve priznaného a nevyplateného osobného ohodnotenia, preto súd s poukazom na všetko uvedené dospel k záveru, že vymáhaná pohľadávka navrhovateľa nemohla zaniknúť jednostranným započítaním zo strany odporkyne s pohľadávkou odporkyne, ktorej existenciu v konaní nepreukázala. Súd povolil odporkyňu zaplatiť dlh navrhovateľovi v splátkach po 855,- eur mesačne s prihliadnutím na jej vyjadrenie, že v jej schopnostiach nie je zaplatiť dlh naraz resp. v splátkach vyšších, ako bolo dohodnuté v pôvodnom splátkovom kalendári. Súd priznal navrhovateľovi v zmysle ustanovenia § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka i úroky z omeškania, výška ktorých bola uplatnená v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to z celej pôvodne žalovanej sumy od odstúpenia až do čiastočného uspokojenia nároku a zo zvyšnej časti do zaplatenia. Rozhodnutie o trovách konania účastníkov súd odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi priznal náhradu trov konania len sčasti, a to s poukazom na nasledovné skutočnosti. Súd v danom prípade priznal navrhovateľovi náhradu trov konania len z titulu nevrátenej časti zaplateného súdneho poplatku a z titulu trov právneho zastúpenia krátené v rozsahu o jednu tretinu , a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré súd videl na strane odporkyne, ktorá po skončení pracovného pomeru u navrhovateľa má síce oprávnenie na vykonávanie podnikateľskej činnosti /živnostenské oprávnenie/, avšak jej príjem podľa jej tvrdení od začiatku roka 2014 predstavoval sumu len vo výške 400,- eur, ako i s prihliadnutím na právnu nenáročnosť jednotlivých právnych úkonov. Trovy konania si zástupca navrhovateľa vyčíslil v podaní z 26.9.2014, doručenom súdu 29.9.2014, pričom žiadal celkovo priznať odmenu za 11 úkonov právnej pomoci á 599,17 eur plus 5 x režijný paušál á 7,81 eur a 6 x režijný paušál á 8,04 eur a náhradu cestovného za 3 x účasť na pojednávaní spolu vo výške 314,93 eur, náhradu za stratu času v súvislosti s účasťou na troch pojednávaniach vo výške 402,- eur, plus 20% DPH z celkových trov, čo predstavuje spolu vrátane DPH z titulu trov právneho zastúpenia 8874,11 eur, a z titulu súdneho poplatku 5365,- eur a spolu 14.239,11 eur. Za opodstatnene uplatnené trovy konania z tarifnej hodnoty veci 89.419,23 eur súd považoval len nasledovné právne úkony, a to: prevzatie a príprava zastúpenia 21.2.2013 á 599,17 eur, návrh vo veci samej 25.11.2013 á 599,17 eur, vyjadrenie vo veci samej z 3.3.2014 á 599,17 eur, čiastočné späťvzatie návrhu v podaní z 29.4.2014 á 599,17 eur, pričom po čiastočnom späťvzatí návrhu sa odmena za úkony právnej služby znížila z tarifnej hodnoty 89.419,23 eur na sumu 54.968,28 , z čoho odmena za jeden úkon právnej služby v zmysle § 10 Vyhl. č. 655/2004 Z.z. predstavuje 532,77 eur, a preto za ďalšie úkony právnej služby v dňoch 9.6.2014 i v dňoch 7.7.2014 a 8.9.2014 za zastupovanie na pojednávaniach patrí zástupcovi navrhovateľa odmena v uvedenej výške. Za neopodstatnene uplatnené trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia súd považoval výzvy na zaplatenie pohľadávky z 7.3.2013 a 4.4.2013 v rozsahu 2 x á 599,17 eur. V tej súvislosti súd poukázal na znenie § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení platnom do 30.6.2013, v ktorom čase odmena za právny úkon, a to podanie protistrane týkajúce sa veci samej nepatrila a ďalej z hľadiska účelnosti právnych úkonov súd nepovažoval za opodstatnene uplatnené trovy konania za písomné vyjadrenie vo veci samej z 12.6.2014 a 17.7.2014 v rozsahu 2 x á 599,17 eur z dôvodu, že v uvedených podaniach opakovane navrhovateľ špecifikoval výšku vymáhanej pohľadávky, ktorú povinnosť mal riadne vykonať už v samotnom návrhu vo veci samej, resp. upresniť na pojednávaní,

k čomu nedošlo. Ďalej podľa názoru súdu patrí navrhovateľovi z titulu trov právneho zastúpenia odmena z titulu režijných paušálov, a to 2 x režijný paušál á 7,81 eur plus 5 x režijný paušál á 8,04 eur a z titulu náhrady cestovného za účasť na pojednávaní 9.6.2014 Bratislava - Prievidza a späť 104,598 eur /370 km základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba litrov na 100 km 6,7 a cena za liter paliva 1,488 eur/ a za účasť na pojednávaniach 7.7.2014 a 8.9.2014 2 x 105,168 eur /370 km základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba litrov na 100 km 6,7 a cena za liter paliva 1,511 eur/, ďalej náhrada za stratu času za účasť na pojednávaniach v dňoch 9.6.2014, 7.7.2014 a 8.9.2014 /cesta Bratislava - Prievidza a späť/ 10 polhodín á 13,40 eur, t.j. 3 x 134 eur, čo predstavuje potom spolu trovy konania vo výške 4767,74 eur vrátane náhrady cestovného a náhrady za stratu času plus 20 % DPH 953,55 eur a spolu teda trovy 5 721,29 eur. V danom prípade súd však priznal náhradu trov z titulu trov právneho zastúpenia s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. krátené v rozsahu o 1/3-inu, t.j. sumu vo výške 3814,19 eur. Z titulu súdneho poplatku si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu 5365,- eur, v tej súvislosti súd udáva, že navrhovateľ síce pôvodne zaplatil súdny poplatok z návrhu vo výške 5365,- eur, avšak uznesením č.k. 16C 27/2014 - 60 z 9.6.2014 bolo konanie sčasti, a to o zaplatenie 34.450,95 eur zastavené a navrhovateľovi bol vrátený súdny poplatok vo výške 2046,- eur, z ktorého dôvodu má potom navrhovateľ nárok na náhradu z titulu súdneho poplatku len sumy vo výške 3319,- eur, a celkové trovy navrhovateľa potom vrátane súdneho poplatku predstavujú sumu 7.133,19 eur, ktoré trovy konania je povinná nahradiť navrhovateľovi odporkyňa, keďže bola v konaní v celom rozsahu neúspešná. Súd vzhľadom na sociálnu situáciu odporkyne povolil odporkyňi v zmysle § 160 O.s.p. i trovy konania nahradiť v splátkach v rozsahu, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie odporkyňa. Uviedla, že odôvodnenie rozsudku ako aj postup súdu prvého stupňa považuje za nesprávny. Zopakovala, že navrhovateľovi už žalovanú sumu uhradila, o čom predložila súdu veľké množstvo dokladov, ktoré však súd ignoroval a jeho rozhodnutie je tak sústavou logických klamov, resp. falošných argumentov a je len opisom toho, čo vyslovil vo veci navrhovateľ. Je to práve navrhovateľ a jeho zástupcovia a zamestnanci, ktorí celú situáciu umelo vytvorili, priamo ju zavini, vytvorili falošné domnienky a konštrukcie, deštruktívne dohody za účelom bezdôvodného obohatenia. Odporkyňa súdu oznámila množstvo dôkazov, ktoré však súd nevykonal. Na druhej strane navrhovateľ nepredložil ani len tých pár vecí, ktoré od neho požadovala - prešetrenie diskriminácie, záznam zo školenia týkajúceho sa bezpečnosti v prípade prepadnutia, doklad o úhrade činností nad rámec pracovnej zmluvy. Navrhovateľ tieto dôkazy nepredložil pretože neexistujú. Odporkyňa namietla ďalej protokoláciu jej výpovedí, keď sudca ňou vyslovenú vetu preformuluje, občas podsunie tvrdenie a zapisovateľka to znova preformuluje. Tiež namieta skutočnosť, že o veci rozhoduje jeden človek a tak sa za zatvorenými dverami, kde je občan zastupovaný sám sebou, môže „ušiť“ doslova čokoľvek. Namietla tiež zaujatosť súdu kvôli spriazneniu s navrhovateľom. Ďalej odporkyňa poukázala na to, že konanie navrhovateľa poškodzuje majiteľa firmy, poškodzuje Slovenskú sporiteľňu, a.s., ktorá navrhovateľovi požičiava peniaze, poškodzuje ju. Postup navrhovateľa nič nevyriešil, iba odporkyňu uvalil do ešte viac fatálnej situácie za hranicami znesiteľnosti a zdravého rozumu. Navrhovateľ si tak chcel zabezpečiť, že bude môcť týrať odporkyňu až do smrti a že bude mať dlhodobý a takmer trvalý zdroj príjmu napríklad zo súdnych trov a zvýšených úrokov. Konanie navrhovateľ prirovnala k praktikám bytovej mafie. Ďalšie dôkazy, argumenty a svedectvá uvedie odporkyňa neskôr v priebehu konania. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že nie je povinná zaplatiť navrhovateľovi ani jeho zástupcovi žiadnu sumu.

Navrhovateľ k odvolaniu odporkyne písomne uviedol, že ho považuje za irelevantné a nedôvodné. Obsahuje nepravdivé, umelo vykonštruované tvrdenia nesúvisiace s meritom veci. Argumentácia odporkyne má iracionálny základ a je založená na bohatom vnútornom prežívaní, ktoré neodráža realitu. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za logický, konzistentný a odôvodnený. V plnej miere sa s ním stotožňuje a navrhuje ho v celom rozsahu potvrdiť. Zároveň si uplatnil k náhrade trov odvolacieho konania.

K vyjadreniu navrhovateľa odporkyňa uviedla, že na svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa naďalej trvá. Podľa nej jej vyjadrenia a argumenty majú hlbokú vnútornú logiku, pevnú oporu v dôkaznom materiáli. Vec má podľa odporkyne 3 roviny. Prvá, to čo je jej navrhovateľ dlžný od 11. 12. 2006 do 10. 5. 2012. Druhá, to čo je odporkyňa dlžná navrhovateľovi akože z poskytnutia úveru, očistené od neprímeraných nárokov, o ktorého sa chcel navrhovateľ obohatiť. Tretia, to o čo odporkyňu navrhovateľ poškodil po 10. 5. 2012 dražbou aj inými spôsobmi. Keď sa to spočíta započíta v podstate by mal navrhovateľ živiť odporkyňu dokonca života a to riadne. Navrhovateľ naďalej neustále poškodzuje

jej práva, jej meno, zdravie. Marí príležitostí, ohovára ju a podobne. Po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa sa podľa navrhovateľky veľa vecí objasnilo dokázalo. Má časť výsledkov policajného vyšetrovania, ktoré predloží na súdnom pojednávaní. Zistila a dokázala, že navrhovateľ sa neoprávnene snažil na ňu vrhnúť podozrenie z trestného činu. Prebehla dražba jej bytu, kde bola nehorázne finančne poškodená. Zistila mnohé personálne kapitálové aj ekonomické prepojenia a získala aj dôkazy, ktoré potvrdzujú, že mala právo pohľadávku započítať. Tieto doloží na pojednávaní.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu a z dôvodov, ktoré odporkyňa uplatnila v odvolacej lehote a to podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli vo včas podanom odvolaní odporkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam odporkyne odvolací súd dodáva nasledovné: Odvolacie námietky odporkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, sú v drivej časti len všeobecnými, nepreukázanými tvrdeniami, ktoré možno z veľkej časti považovať len za hodnotiace úsudky odporkyne o prejednávanej veci. Nebolo preto v schopnostiach a možnostiach odvolacieho súdu na takéto námietky odporkyne konkrétne reagovať.

Napriek tomu odvolací súd identifikoval v odvolaní odporkyne štyri konkrétne dôvody odvolania a to námietku protokolácie výpovedí a tvrdení odporkyne súdom prvého stupňa, námietku formy konania a zloženia súdu prvého stupňa, námietku zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa a námietku právneho posúdenia jednostranného zápočtu pohľadávok odporkyne, ktoré podľa tvrdení odporkyne viedli k zániku uplatnenej pohľadávky navrhovateľa. K týmto uvádza odvolací súd nasledovné:

Čo sa týka námietky nesprávnej protokolácie, odvolací súd uvádza, že v zápisnici o pojednávaní súd neprotokoluje doslovnú výpoveď, či prednesy účastníkov konania ale len ich podstatný obsah. Je vecou súdu aké výrazové prostriedky pri tom zvolí, podstatné je, aby vystihol podstatný obsah výpovede, či prednesu účastníka, nemenil jeho význam a nijako ho nedoplnil a nenahrádzal. Ak účastník konania nie je spokojný s protokoláciou svojej výpovede, či prednesu, pretože táto nezodpovedá tomu, čo skutočne uviedol, môže využiť námietku nesprávnej protokolácie podľa § 40 ods. 3 O.s.p.. V zmysle tohto zákonného ustanovenia môže účastník konania navrhnúť doplnenie zápisnice o pojednávaní alebo namietať proti jej zneniu. V takýchto prípadoch musí konajúci sudca o návrhu na doplnenie zápisnice alebo o námietke proti jej zneniu rozhodnúť, a buď zápisnicu doplní alebo opraví jej znenie alebo námietku účastníka, ktorej nevyhovelo do zápisnice uvedie. Z obsahu zápisníc o pojednávaniach pred súdom prvého stupňa nevyplýva, že by odporkyňa žiadala o doplnenie zápisníc alebo namietať proti ich zneniu. Potom ale treba vychádzať z toho, že zápisnica o pojednávaní, ktorá obsahuje zákonom stanovené náležitosti, je podľa § 134 O.s.p. verejnou listinou, ktorá potvrdzuje, ak nie je preukázaný opak, pravdivosť a správnosť toho, čo je v nej uvedené. Keďže v rámci odvolacieho konania odporkyňa odvolaciemu súdu nepredložila alebo neoznačila žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval nesprávnosť znenia zápisníc o pojednávaniach pred súdom prvého stupňa, musel odvolací súd jej odvolacie tvrdenia o nesprávnosti protokolácie hodnotiť len ako účelové a nedôvodné.

Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky odporkyne o forme konania súdu prvého stupňa a jeho obsadení /o veci rozhoduje jeden človek a tak sa za zatvorenými dverami, kde je občan zastupovaný sám sebou, môže „ušiť“ doslova čokoľvek/. V zmysle § 116 O.s.p. súdy vecí v občianskom súdnom konaní prejednávajú na verejných pojednávaniach, z ktorých možno verejnosť vylúčiť len za dodržania zákonom stanovených podmienok. Tak tomu bolo aj v tomto prípade, keď z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa prejednal predmetnú vec na viacerých verejných pojednávaniach, z ktorých nebola verejnosť vylúčená. Skutočnosť, že konkrétneho pojednávania sa okrem účastníkov a ich zástupcov nezúčastní žiadne ďalšia osoba ako verejnosť nemožno hodnotiť ako „rozhodovanie za zatvorenými dverami“, ako to robí odporkyňa. Pre zachovanie ústavou garantovaného práva na verejné prejednanie vecí /čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky/ je podstatné, že existovala nikým a ničím svojvoľne neobmedzená možnosť /právo/, aby sa verejnosť zúčastnila pojednávania vo veci a nie je rozhodné, že túto možnosť nikto z verejnosti nevyužil. Pokiaľ ide o obsadenie súdu prvého stupňa, keď odporkyňa namieta, že vo veci rozhodoval jeden sudca, podľa čl. 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Občiansky súdny poriadok ako základný procesnoprávny predpis upravujúci občianske súdne konania v súlade s uvedeným ustanovením ústavy stanovuje, že konaní pred okresným súdom koná a rozhoduje jediný sudca - samosudca /§ 36 ods. 2 O.s.p./ . Skutočnosť, že v predmetnej právnej veci na súde prvého stupňa - okresnom súde konal a rozhodoval jediný sudca - samosudca preto nie je porušením práv odporkyne. Aj v tomto smere jej teda odvolanie odporkyne nedôvodné.

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa z dôvodu ich „spriaznenia“ s navrhovateľom, tu odvolací súd poukazuje na § 15a O.s.p., v zmysle ktorého účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 /ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti/ uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Účastník je však povinný vo svojej námietke zaujatosti uviesť okrem iného aj konkrétny dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedel. Ak námietka zaujatosti účastníka konania takéto náležitosti neobsahuje, súd na ňu neprihliadne /§ 15a ods. 3 O.s.p./ . Námietka zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa vyslovená odporkyňou v jej odvolaní je práve takouto námietkou. Neobsahuje konkrétny dôvod, pre ktorý odporkyňa považuje sudcov súdu prvého stupňa za zaujatých / aká spriaznenosť - ekonomická, osobná; z čoho konkrétne na takúto spriaznenosť odporkyňa usudzuje/ a ani neuvádza, kedy sa odporkyňa o tvrdenom dôvode vylúčenia sudcov dozvedela. Odvolací súd preto na námietku zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa, ktorú odporkyňa vzniesla v podanom odvolaní neprihliadal.

Nakoniec, čo sa týka odporkyňou tvrdeného zániku uplatneného nároku navrhovateľa v dôsledku jednostranného započítania pohľadávok z jej strany, podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa túto skutočnosť vo svojom rozhodnutí správne posúdil a svoje závery dôsledne odôvodnil. Možno len zopakovať, že dôvody vzniku pohľadávky odporkyne voči navrhovateľovi, ktorá mala byť odporkyňou započítaná voči uplatnenej pohľadávke navrhovateľa, boli odporkyňou koncipované veľmi široko a neurčito. Ako uviedol súd prvého stupňa, podľa vykonaného dokazovania odporkyňa v jednostrannom zápochte záväzkov a pohľadávok v liste z 11.12.2013 adresovanom navrhovateľovi /č.l. 31 spisu/ uviedla, že si započítava voči navrhovateľovi z titulu jej záväzku zo zmluvy o úvere z 11.1.2011 vo výške 90.000,- eur jej pohľadávku voči navrhovateľovi vo výške 90.000,- eur, ktorá vznikla z dohody o spolupráci z decembra 2006, zo zamestnaneckého vzťahu uzatvoreného 11.12.2006, z dohôd, zmlúv, príkazov a ich plnení nad rámec zamestnaneckého vzťahu a z aktivít navrhovateľa a jeho konateľov, manažérov a zamestnancov, klientov a iných spolupracujúcich osôb, ktoré si na jednej strane vyžiadali konanie, činnosť a výkon služby zo strany odporkyne v prospech navrhovateľa a na druhej strane marili dielo a inak sťažovali výkon činnosti odporkyne, alebo ju poškodzovali a znevýhodňovali, pričom táto pohľadávka navrhovateľky zahŕňa podľa nej celú škálu činností vykonaných či zmanažovaných časťou ľudí od navrhovateľa. Ide podľa nej o komplex plusov a mínusov. Uviedla, že podrobnejší obsah v prílohe. Z tejto prílohy /č.l. 53 spisu/ súd zistil, že podľa odporkyne, pohľadávka odporkyne voči navrhovateľovi vo výške 90.000,- eur vznikla z dohody o spolupráci z decembra 2006 zo zamestnaneckého vzťahu uzatvoreného 11.12.2006, z dohôd, zmlúv, príkazov a ich plnení nad rámec zamestnaneckého vzťahu a z aktivít navrhovateľa a jeho konateľov, manažérov a zamestnancov, klientov a iných spolupracujúcich osôb, ktoré si na jednej strane vyžiadali konanie, činnosť a výkon služby zo strany odporkyne v prospech navrhovateľa a na druhej strane marili dielo a inak sťažovali výkon činnosti odporkyne, alebo ju poškodzovali a znevýhodňovali, pričom táto pohľadávka navrhovateľky zahŕňa podľa nej celú škálu činností vykonaných či zmanažovaných časťou ľudí od navrhovateľa. Ide podľa nej o komplex plusov a mínusov, ktoré sa dajú identifikovať ako diskriminácia, mobing, sabotáž kariéry, agresívne správanie, okrádanie, zavádzanie, hanobenie mena, poškodzovanie povinností, zatajovanie dôležitých skutočností potrebných k výkonu činností a zabezpečeniu bezpečnosti pri práci, sťaženie pracovného uplatnenia, zneužívanie osobných údajov, nemiestne správanie pri hlásení prepádov a podozrivých aktivít, zneužívanie na čistenie cudzích špinavých riadov, podvod ústiaci k dražbe, škody s tým súvisiace a následne škody a ďalších mnoho činností, ktoré si nezasluhujú obdiv a sú skôr hrou zúčastnených osôb o zlatú mrežu... (transakčná analýza). Podľa odporkyne, táto pohľadávka má omnoho širší obsah a vysoko prevyšuje sumu 90.000,- eur. Okrem toho má za to, že jej zamestnanecký resp. podnikateľský vzťah s navrhovateľom, stále trvá a prináleží jej náhrada mzdy doposiaľ. Aj jednostranný zápočet pohľadávky ako právny úkon musí spĺňať všeobecné zákonné podmienky kladené § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka na platnosť právnych úkonov, teda musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Úkon jednostranného započítania pohľadávky odporkyňou nespĺňa práve požiadavku určitosti právneho úkonu. Ako konštatoval súd prvého stupňa je koncipovaný veľmi široko a neurčito. Nie

je z neho zrejmé, z akej konkrétnej činnosti odporkyne pre navrhovateľa jej pohľadávka vznikla, kedy bola táto činnosť vykonaná, čo bolo jej predmetom, akým spôsobom ju odporkyňa ohodnotila a podobne. Takto nebolo nijakým spôsobom možné identifikovať právny titul pohľadávky odporkyne, ktorú svojím prejavom jednostranne započítavala proti pohľadávke navrhovateľa uplatnenej v tomto konaní. Účinky takéhoto jednostranného zápočtu, zánik pohľadávky navrhovateľa, preto nemohli nastať. Naostatok súd prvého stupňa správne poukázal aj na to, že podľa v konaní preukázanej pracovnej náplne odporkyne, do pracovnej náplne odporkyne patrilo i plnenie pokynov nadriadeného, pričom práve v súvislosti s takýmito pokynmi odporkyňa žiadala započítať jej pohľadávku o zaplatenie odmeny keď pokyny jej nadriadeného / v jednostrannom zápočte sa neuvádza ktoré konkrétne/ boli podľa jej názoru nad rámec jej pracovnej náplne.

Na základe týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V prvom rade odvolací súd nepovažoval trovy právneho zastúpenia súvisiace s písomným vyjadrením navrhovateľa k odvolaniu odporkyne, ktoré navrhovateľ požadoval nahradiť, za trovy účelne vynaložené, pretože písomné vyjadrenie navrhovateľa je všeobecné, bez právnej, či skutkovej argumentácie. Okrem toho odvolací súd prihliadol podľa § 150 ods. 1 O.s.p. na dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemusel navrhovateľovi priznať náhradu trov konania a ktoré spočívajú v pomeroch odporkyne tak ako ich zistil a odôvodnil vo svojom napadnutom rozsudku súd prvého stupňa.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .